

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3084/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради поништаја и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 87/2020 од 26.08.2020. године, у седници већа одржаној 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 87/2020 од 26.08.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 87/2020 од 26.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 87/2020 од 26.08.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 1641/17 од 22.10.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, приговор апсолутне ненадлежности суда, усвојен тужбени захтев и поништен споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште од 09.09.2011. године закључен између парничних странака, у делу којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште у износу од 3.119.820,00 динара са законском затезном каматом од 24.09.2011. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 341.099,10 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, поништен је споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште од 09.09.2011. године, закључен између парничих странака, у делу којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште и обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, утврђену из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, у складу са Одлуком о критеријумима и мерилима за утврђивање и обрачун накнаде за уређивање грађевинског земљишта и закупнине за закуп грађевинског земљишта у јавној својини („Службени гласник Града Враћа“, бр. 26/2010). Ово због тога што се предметно земљиште у време експропријације и закључења споразума у катастру водило као пољопривредно земљиште, иако је пре тога Генералним урбанистичким планом Града Враћа од 24.12.2009. године, који је објављен у „Службеном гласнику Града Враћа“, бр.7 од 25.03.2010. године, земљиште проглашено за градско грађевинско земљиште у трећој зони, што је регулисано Одлуком Скупштине Града Враћа број 18 од 24.06.2011. године, за које је прописана накнада, али пренамена земљишта из пољопривредног у градско грађевинско, пропустом надлежних органа Града Враћа, није спороведена у катастру непокретности, услед чега је тужилац у време закључења споразума о накнади био у битној заблуди у погледу својства експроприсаног земљишта, у контексту поуздања у истинитост и потпуност података о земљишту уписаних у катастру непокретности.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 14.04.2014. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 100.000,00 динара. Поднеском од 14.06.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 3.119.820,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 22.10.2019. године. Другостепена пресуда донета је 26.08.2020. године. На дан преиначења тужбе, 1 евро је, према

средњем курсу НБС, износио 117,9804 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност 26.443,54 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**